

RETROPEKLO!

Nekonečný příběh tuzemského nevkusu

Ačkoli jsou osmdesátá léta už dávno minulostí, hity té doby neustále táhnou. Jak je možné, že je pražská 80's Party pravděpodobně nejúspěšnější diskotékou v zemi?

Je sobota, něco kolem desáté večer. V pražském Lucerna Music Baru to jede. Jako každý víkend se tu koná večer s názvem 80's Party, což je podle všeho jedna z nejnavštěvovanějších diskoték v zemi. Jak se později dovídám, jen za dnešní večer se tu otočí téměř tisíc lidí. Chápete to? V sále je zavěšeno velké plátno, na němž se jako duchové objevují staré známé postavíčky, jejichž plakáty

nám v dětství visely nad postelí. Sandra, Modern Talking, Bros a mnoho dalších kreatur. Lidé šílí. Ruce nad hlavou, několik decí alkoholu v krvi a propocená trička. Ano, tohle je realita roku 2000. Roztomilé, že?

Chytrý Neumann

Chlapík, který tuto v podstatě geniální akci vymyslel, se jmenuje Jírka Neumann. Je to tentýž člověk, který zakládal kulturní

Rádio 1 a po sedm let uváděl jeho hitparádu, kterou všichni nezávislí posluchači tolik milovali. V roce 1997 prodal svůj podíl za dobré peníze americkým vlastníkům a s plnou parou nastoupil do pořádání retrodiskoték. A věřte, že to pro něj není špatný byznys.

Jírka Neumann začínal už v osmdesátých letech jako klasický diskžokej. V té době si v rámci svého koníčka vytvořil

rozsáhlou sbírku videoklipů. Tehdy ještě netušil, jak moc se mu budou hodit. „První 80's party jsme udělali s kamarádem Richardem Ulrychem a jeho kapelou Shannen Grey. Jejich živý vstup neměly zdaleka takové ohlas jako hraní hitů z cédéček. No, a když už jsem měl videoklipy, napadlo mě, že bych je mohl upotřebit. Začal jsem se o tom bavit s Michalem Filipem z Lucerna Music Baru

80's guru Jiří Neumann - co si asi pouští doma za hudbu?

Jiří Březina - veselý kluk hraje veselou hudbu.

a dohodli jsme se. Zezačátku jsem střídal cédéčka s videem a taky jsem hrál mnoha víc kapely jako The Cure nebo Siouxsie And The Banshees, ale potom jsem pochopil, že lidi, který tam choděj, zajímá hlavně video a střední proud. Tak jsem si udělal malej soukromej průzkum a sestavil z něho playlist.“ Takže z původního záměru udelat vkusnou a vpodstatě vzpomínkovou akci, na které budou moci fanoušci kapel z osmdesátých vidět klipy, které se k nám ve své době neměly jak dostat, se stala diskotéka, která geniálně zaplnila místo na trhu. Samé hity mládí dnešních pětadvacátníků, a ještě k tomu ve videopodobě? To se prostě muselo chytit. Do Lucerna baru se nainstalovala zrcadlová koule, balkón se polepily blyštivými zrcátky a z 80's Party se stala pravidelná týdenní akce.

„Má to ohlas a mě to baví. V životě bych tam nezahrál Michala Davida, ale když vidím, jak při Modern Talking lidi dováděj a řehtaj se, tak si říkám, proč ne. Já s těma lidma často mluvím a všichni říkají, že je na tom baví hlavně dobrá atmosféra. Jednou jsem se popsal s nějakým člověkem, kterej mi na stůl položil stovku a že chce Scooter. Já mu odpověděl, že to se tam nehraje, a on začal bejt agresivní a musela ho vyvést ochranka. Teď už se ve zvukačský kabině radši zamykám,“ říká Neumann, který má svůj večer naprosto pod kontrolou. Díky zkušenostem diskžokeje a rozhlasové praxi má cit pro pečlivě stavěnou dramaturgii a také si jasně vymezil hranice. Vůbec nehraje české věci, i když zpočátku si je lidé velmi přáli. „Nebudu dělat reklamu zombies, který patřej do hrobu a jejich hudba byla vždycky

vyprodáno. Vstupné je osmdesát korun a během jednoho večera se v klubu otočí několik stovek lidí, kteří jsou navíc připraveni nechat podstatnou část svých úspor na baru. A teď si uvědomte, že taková akce má vlastně úplně minimální náklady. Retro-disko-byzness je záležitost, která Neumannovi zaručuje klidný život. Do „práce“ se musí připravovat jen minimálně. Občas dokoupí nové videokazety a mírně přehází playlist. Ale zase ne moc, protože na jeho diskotékách se pořád točí tytéž hity. Lidé jsou na ně zvyklí a potřebují je slyšet každou sobotu.

úplně blbá. Tohle jen přes moji mrtvolu! Uvažovali jsme o nějaký kvalitní český muzice z ty doby, ale klipy není možný z Český televize dostat.“

Dobrá firma

Akce v Lucerna baru v podstatě nemají přímou konkurenci. Podobných večerů je v Praze několik (například Kaleidoscop v Karlových lázních či klub Meloun), ale nikdo nemá takovou zásobu videoklipů jako Neumann. Takže se všude hraje z cédéček a obvykle se takový večer neobejde bez Kotvalda, Hložka, Davida, Horňáka a podobných záškodníků. Ani ve zbytku republiky není o reprodukováné hity z osmdesátých let nouze, ale většinou mají své pevné místo v rámci klasických diskoték, na nichž se hraje všechno, čemu se dá v Čechách říkat hit.

Parties v Lucerna baru mají obrovský úspěch. Už několik let je každý víkend takřka

Celé to vypadá jako zakázaný obřad hodně nebezpečné sekty.

Minulý rok majitelé Lucerna baru zrekonstruovali klub Futurum a pochopitelně chtěli svůj největší hit uplatnit i tam. To už by ale Neumann sám neutáhl, a tak si najal zaměstnance. Romana Pluhaře a Jiřího Březinu, kteří v poslední době hrají čím dál tím častěji i v Lucerně. Ačkoliv jsou oba uznávanými hudebníky (Pluhař bubnuje v alternativní kapele Ta Jana z Velké Ohrady, Březina zase hraje na kytaru v poprockových Decline),

poštění videobrázků je pro ně velmi dobrý džob. „Řeknu ti to takhle. Spolupráce s Jirkou Neumannem mě uživí líp, než když jsem pracoval v dobré reklamní agentuře,“ přiznává Březina, který od svého šéfa vyfasoval patnáct videokazet a dostal přesné instrukce. Pánové se pravidelně scházejí na pracovních schůzkách, na kterých řeší strategii večera, probírají dramaturgické přehmaty a dohadují se, které novinky by se daly nasadit.

Večery ve Futuru se konají v pátek i v sobotu a mají už přesah i do devadesátých let. Ale ani tak nečekejte žádnou progresivitu, nic jiného než notoricky obehnané hity totiž nemá šanci. Z horkých novinek je ve Futuru k vidění například Rock DJ od Robbieho Williama nebo Music od Madonny, ale to proto, že některé pasáže těchto videoklipů byly pro televizní vysílání vystříhány cenzurou a lidé je neznají. Video, v němž si Robbie v jedné pikantní scéně utrhne zadnici, musí být pro velký úspěch puštěno i dvakrát za večer.

I Should Be So Lucky

Večerek v Lucerna Music Baru začíná nabírat obrátky. Říká se, že tahle akce je úspěšná díky spontánní atmosféře, a musím potvrdit, že mnoho „rozjetějších“ míst v Praze neexistuje. Lidé v Lucerně tančí jak o život,

Je to jako na vánoční besídce na základce. Jen si tu můžete dát panáka.

sborově zpívají „provařené“ refrény, vůbec se nestydí, mají své zavedené rituály a celé to vypadá jako nepovolený obřad hodně nebezpečné sekty. Zvlášť když se na projekčním plátně objevují obklady s trvalou typy Modern Talking. Zkouším se také připojit ke kolektivní zábavě. A... a po prvotních pocitech trapnosti se přistihnu, že mě to tancování začíná docela bavit! Zvlášť když Kylie Minogue zrovna zpívá *I Should Be So Lucky*, kterou jsem někdy ve svých osmi letech přímo zbožňoval.

A zatímco davy šílejí, diskžokej Jirka Březina je v klidu ve své kabině, podle potřeby ovládá světla a jednou za čas vymění videokazetu. Připomíná nočního hlídače. Ptám se ho, jestli mu jako hudebníkovi, který hraje současnou hudbu, není z těch lidí dole smutno. „Já s tím problém nemám a chápu je. Ať už to berou jako diskotéku, nebo

choděj sem, maj vkus mnohem vytříbenější.“

Vrcholem každého večera je pravidelně takzvaná smrtící série. To je neměnný set nejoblíbenějších skladeb v těsném závěsu. Základ každé „smrtící série“ tvoří skladby *Beds Are Burning* (Midnight Oil), *Life is Life* (Opus), *Should I Stay Or Should I Go* (Clash), a hlavně nesmrtelná a přitom děsivá hymna všech pravidelných návštěvníků 80's Party – *The Final Countdown* od Europe. Když zazněla neskutečně profláknutá klávesová vyhrávka, vypadalo to, že Lucerna Music Bar exploduje.

I když jsem si chvilku pohrával s myšlenkou, že celé tohle retrospycho je vlastně docela dobrá zábava, právě při popmetalové odhrůvce naondulovaných Švédů mi sedla za krk deprese. Jak je tohle možné? Vždyt zatímco ve světě vzniká tolik dobré nové hudby,

„It's a fajn kaudtááááun!“ Smrtící série právě graduje.

Spearsová.“ Má Venca pravdu? Nezdá se mi, nicméně je fakt, že nové popové hvězdičky v našich končinách nemají zdaleka takový dopad na masy, jako měly ve své době barbies typu Sandry. Čím to? Podle Neumanna je současná produkce včetně videoklipů příliš vyumělkovaná a bez nápadu, Březina zase přišel se zajímavou teorií, že lidem jakékoliv nové videoklipy zavání skrytou reklamou a snahou nového umělce prodat.

Co budeme dělat?

I když se na první pohled může zdát, že úspěch parties v Lucerna Music Baru i ve Futuru je specifickou záležitostí, která táhne dobrým nápadem vizualizované diskotéky, není to tak. Jsem přesvědčen, že právě tyto večírky podporují stejně jako většina našich rádií zpátečnický masový vkus této země. Neumann se brání: „Já dělám zábavu pro lidi na sobotní večer, když se chtějí zmazat a pařit na plný pecky. Nemůžou srovnávat vikendovej mejdan a nepetržitý rozhlasový vysílání.“ To uznávám. Zároveň ale Neumann prozrazuje, jak se mu někteří rozhlasoví dramaturgové přiznali, že některou omšelou skladbu z osmdesátých let zařadili do vysílání právě na základě úspěchu v Lucerna Music Baru.

Takže nám nezbyvá nic jiného, než se smířit s tím, že čeští posluchači starší hity chtějí a opravdu se sami z vlastní vůle cachtají v zatuchlé hudební minulosti. Ano, toto je masový vkus českého publika. A jestli se vám to nelíbí, odstěhujte se. A nebo vyrazte do ulic. Je to na vás!

Radek Bursť

Tohle místo je na balení úplně neskutečný.

že lidí, kteří by sem chodili z recese, ubýlo a většina přichází dobře se pobavit a možná se i s někým zajímavým seznámit. Akci v Lucerna Music Baru se přezdívá „největší pražská seznamka“ a něco na tom určitě bude. „Tohle místo je na balení úplně neskutečný. V půl devátý večer vidím několik desítek nezadaných holek, tak kolem desátý je to jedna ku jedny a potom už je tam kluků víc, ale ti mají smůlu, protože holky už jsou rozebrány,“ hodnotí zkušeně situaci Jirka Neumann.

Alkoholu se tu během jednoho večera spotřebuje mnoho, ale musím uznat, že o opilcovu mrtvolu člověk nezakopne. Je tu vůbec mnohem příjemnější a bezpečnější klima než na klasických diskotékách, kam chodí jenom „nařahanci“ se zlatými řetězy a dívky s až příliš vyzývavým make-upem. Věkový průměr v Lucerně bych odhadoval tak kolem pětadvaceti let, ale není problém potkat i čtyřicátníky, nebo naopak mladické dívky, které v době, kdy

většina hraných skladeb vznikla, chodily maximálně do mateřské školky.

Zkouším s některými tanečnický zavést řeč, ale jde to ztuha. „Je tady pohoda,“ říká dvacetiletá Nikola se skleničkou v ruce. „Chodím sem, protože to je taková oddechovka. Jinam už ani nejdu,“ směje se a málem mě polije svým bílým vínem. Osmadvacetiletý prodavač Venca už je sdílnější: „Baví mě atmosféra i hudba, kterou jsme zažili v mládí. Je v tom i trocha nostalgie. Na jiný diskotéky nechodím, ani na house parties. Taneční muziku mám sice rád, ale nevydržel bych to poslouchat celý večer. Líbí se mi i ty popový věci jako Sandra. Pjijde mi, že ta muzika je mnohem kvalitnější, že má vyšší úroveň než třeba Britney

Největší seznamka v Praze. Jen musíte přijít brzy...

se dívají na klipy a smějou se těm debilním účesům. A chápu i ty, kteří tuhle muzikou bytostně žerou. Ty já už znám, choděj za mnou a prosej mě, ať už jim konečně zahrāju ty Bros,“ směje se Jirka, který pouští hudbu i mimo pracovní kontrakt s Neumannem. Vypráví, že tohle ještě nic není proti uzavřeným večírkům firem, které si pronajímají klub i s diskžokejem. „Na takovech akcích jsem placený jako obsluha a musím hrát všechno. Tuhle jsem hrál na podnikovém večírku jednoho řetězce obchodů s potravinama, a to bylo fakt hustý. Musel jsem jít pusťit i Zagorovou a Pepu Melena. Myslím, že lidi, který

tak tady, v maticě stověžatě, šlí tisíc lidí z těch nejpitomějších, ale také nejzpevnějších „fláků“, které kdy pop-music porodila. Moje deprese kulminuje – nemám chut dál žít zbytečným životem hudebního publicisty, který vychvaluje do nebes báječnou a progresivní muziku, která ale ve skutečnosti vůbec nikoho nezajímá. Vzlyk.

Koho to baví?

Řečeno jednou větou, na 80's Party chodí normální lidé. Žádné extravagantní typy. Trendem je naprostá obyčejnost. Pánové v tričku, zastrčeném do džín, a našminkované dívky v krátkých sukních. Mám pocit,

FOTO: TOMÁŠ MARTINEK

FOTO: TOMÁŠ MARTINEK

CO JSME TAKÉ SLYŠELI NA 80'S PARTY

Nick Kershaw – *The Riddle*,
Europe – *The Final Countdown*,
Clash – *Should I Stay Or Should I Go*,
Mike Oldfield – *Moonlight Shadow*,

Sandra – *Everlasting Love*,
Opus – *Life Is Life*,
Status Quo – *In The Army Now*,
Village People – *Y.M.C.A.*,
Baltimora – *Tarzan*

Boy, U2 – *With Or Without You*,
Modern Talking – *Cheri Cheri Lady*,
Duran Duran – *Wild Boys*,
Depeche Mode – *Personal Jesus*